

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **EDA-THERM potraviny Majka, s. r. o.,** se sídlem Mlýnská 326/13, Brno, zastoupeného Mgr. Veronikou Holkovou, bytem Náměstí Míru 199, Vracov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2009, čj. 16468/09-1200-701175, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2011, čj. 29 Af 2/2010 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, čj. 16468/09-1200-701175, žalovaný podle § 50 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“, příp. „d. ř.“), zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu Brno I ze dne 16. 12. 2008, čj. 314396/08/288911708402, kterým správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle § 46 odst. 4 d. ř. za použití § 44 d. ř., vyměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 13. 12. 2006 do 31. 12. 2007 ve výši 49 680 Kč.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 25. 5. 2011, čj. 29 Af 2/2010 - 40, zamítl.

3. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci byly splněny všechny zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 44 daňového řádu. Soud uvedl, že žalobce měl podat daňové přiznání nejpozději dne 30. 6. 2008, ale neučinil tak ani po výzvě správce daně ze dne 16. 9. 2008, čj. 245160/08/288911/8402. Stanovení daně podle pomůcek je zákonnou výjimkou z obvyklého stanovení daňové povinnosti. Výjimka slouží ke kvalifikovanému odhadu základu daně a výše daňové povinnosti v situaci, kdy daňový subjekt nepodal daňové přiznání nebo hlášení ani po výzvě správce daně. Zákonodárce tím umožnil, aby správce daně mohl sám, tj. bez součinnosti s daňovým subjektem, odhadnout pravděpodobnou výši daně. Krajský soud zdůraznil, že tento institut představuje průlom do základní zásady daňového řízení vyjádřené v § 2 odst. 9 daňového řádu. Ta zaručuje daňovému subjektu právo spolupracovat se správcem daně při správném stanovení daňové povinnosti. Krajský soud se ve svých závěrech odvolal i na judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, čj. 7 Afs 93/2004 - 74 (všechna citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

4. Dále krajský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný byl v odvolacím řízení povinen postupovat podle § 31 a § 50 odst. 3 daňového řádu a přihlédnout k tomu, že žalobce následně podal daňové přiznání. Soud konstatoval, že pokud daňový subjekt napadne odvoláním rozhodnutí o výši daně stanovené podle pomůcek, odvolací orgán je v souladu s § 50 odst. 5 daňového řádu povinen zkoumat pouze dodržení zákonných podmínek pro použití takového způsobu stanovení daně. Pokud v tomto rozsahu neshledá žádné pochybení, odvolání pro neodůvodněnost zamítne. Omezený přezkum takových rozhodnutí potvrdila i judikatura správních soudů. Krajský soud odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, čj. 8 Afs 128/2005 - 126, č. 1356/2007 Sb. NSS, podle nějž odvolací orgán není podle § 50 odst. 5 daňového řádu oprávněn přezkoumávat volbu a použití pomůcek správcem daně. Soud proto označil za nepřípadné výtky žalobce, že se žalovaný nevypořádal s namítaným porušením § 2 odst. 2 či § 31 odst. 2 daňového řádu, že byla v daňovém řízení porušena zásada součinnosti a zásada správného stanovení daně, a že žalovaný přistupoval k řízení formalisticky. Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v názoru, že pokud měl žalovaný k dispozici důkazní prostředky svědčící o nesprávném stanovení výše daně platebním výměrem, měl tento stav zohlednit a daňovou povinnost stanovit ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu ve správné výši. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci, že přes stanovení daně podle pomůcek měl žalobce právo na polemiku nad její výší, a to s ohledem na § 1 odst. 2 a § 2 odst. 9 daňového řádu, které vymezují hlavní zásady daňového řízení, nadřazené ostatním ustanovením daného zákona.

5. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správce daně měl žalobci uložit pouze přiměřenou sankci za opožděné podání daňového přiznání. Podle § 68 daňového řádu je možné uložit daňovému subjektu sankci pouze v případě, že podá daňové přiznání opožděně. Žalobce však nepodal daňové přiznání ani po výzvě správce daně. Jelikož byly jednoznačně splněny podmínky § 44 odst. 1 daňového řádu, podle krajského soudu nelze správci daně vytýkat, že žalobci stanovil daň podle pomůcek.

6. Dále se krajský soud zabýval žalobními námitkami, které směřovaly proti výpočtu daňové povinnosti, a v této souvislosti především tvrzením, že správce daně byl povinen přihlédnout při stanovení výše daně k okolnostem, z nichž vyplývaly pro daňový subjekt výhody. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správce daně stanovil žalobci daňovou povinnost na základě údajů uvedených žalobcem v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2007. Tím byla podle krajského soudu jednoznačně naplněna zásada, aby se daň zjištěná na základě pomůcek co nejvíce blížila skutečné daňové povinnosti. Ve vztahu k této problematice soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2007, čj. 2 Afs 29/2006 - 108. Krajský soud také poznamenal, že je možné předpokládat logickou souvislost mezi daní z přidané hodnoty a daní z příjmů, a že postup správce daně vyzněl ve prospěch žalobce. Navíc podle něj nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce v odvolání nepoukázal explicitně na údajné výhody a předložil pouze předmětné daňové přiznání k dani z příjmů spolu s účetními výkazy. Správce daně je podle krajského soudu povinen přihlížet k výhodám ve smyslu § 46 daňového řádu, pokud budou zjištěny, nikoliv je aktivně vyhledávat. V takovém případě by došlo k propojení pomůcek s dokazováním a zákonná úprava postihující nepodání daňového přiznání by postrádala smysl. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Afs 2/2003 - 69, č. 249/2004 Sb. NSS, na který poukázal žalobce, pak podle krajského soudu potvrzuje jeho závěry. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí vypořádal i s nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 179/01, na který se žalobce rovněž odvolal. Krajský soud proto citoval relevantní pasáž z rozhodnutí č. 249/2004 Sb. NSS a podotkl, že posuzovaná věc se podstatně liší od věci rozhodované Ústavním soudem, neboť v této věci správce daně vyšel z údajů poskytnutých samotným žalobcem v daňovém přiznání na jinou daň.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

8. Stěžovatel brojil proti postupu správce daně, který pro stanovení výše daně z příjmů podle pomůcek vyšel výhradně z daňového přiznání stěžovatele k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2007. Nesouhlasil přitom s názorem krajského soudu, že mezi daní z přidané hodnoty a daní z příjmů existuje logická souvislost, a že tento postup správce daně byl zvolen ve prospěch stěžovatele. Stěžovatel namítl, že základ daně z příjmů právnických osob nelze odvodit od rozdílu uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění k dani z přidané hodnoty. Určitou souvislost spatřil v „*určení výše tržeb ekonomického subjektu*“, neboť dosažené výnosy za zdaňovací období by mohly být podle jeho názoru podobné výši uskutečněných zdanitelných plnění. Tento závěr však neshledal v relaci přijatých zdanitelných plnění a nákladech účetní jednotky. Stěžovatel zdůraznil, že „*spousta nákladů vůbec nepodléhá dani z přidané hodnoty*“, a že „*je potřeba zohlednit odlišný přístup ke zdaňování přijatých plnění např. z titulu přijatých záloh.*“ Navíc podotkl, že odklon nepřímých daní od daně z příjmů je všeobecně známou ekonomickou veličinou. Stěžovatel proto považoval za chybný závěr krajského soudu, že správní orgány postupovaly v souladu s imperativem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 29/2006 - 108, podle kterého se určení relevantních skutečností podle pomůcek nesmí míjet s realitou a naopak musí mít ambici přiblížit se realitě co možná nejvíce.

9. Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že ve vztahu k výhodám daňového subjektu aplikoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 249/2004 Sb. NSS. Tento judikát je podle stěžovatele nepoužitelný v nyní posuzované věci, neboť „*nevystihuje podstatu sporu*." Stěžovatel s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 179/01 požadoval, „*aby mu k příjmům byly uplatněny i přiměřené výdaje, které by měly být stanoveny s ohledem na závěr judikátu Nejvyššího správního soudu [čj.] 2 Afs 29/2006 [- 108], tzn. co nejblíže realitě*" a „*aby byly zohledněny i další žalobcem nezohledňované okolnosti[ ] přinášející mu výhody, např. způsob podnikání žalobce, v jaké lokalitě má provozovnu, atd.*". Argumentaci žalovaného, že žádné takové okolnosti nebyly zjištěny, stěžovatel považoval za chybnou, protože správce daně „*již tou skutečností, že zjistil příjmy žalobce, musel přihlížet po stanovení přiměřených výdajů k dalším eventuálním výhodám.*". K takovému závěru měl podle stěžovatele dospět i žalovaný, který měl v souladu s § 50 odst. 5 daňového řádu považovat rozhodnutí správce daně za nepřezkoumatelné a zrušit je. Na tomto místě stěžovatel znovu poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 179/01 a zpochybnil názor krajského soudu na jeho použitelnost v nyní posuzované věci. Závěrem poznamenal, že evidentně není předmětem sporu příčina vyměření daně pomůckou, ale „*jejich samotná aplikace správcem daně.*".

10. Stěžovatel rovněž namítl, že stanovením daňové povinnosti podle pomůcek neztratil možnost polemizovat nad výší této daně, neboť jinak by se takto dostal do výrazně nerovné pozice vůči žalovanému. Zdůraznil, že konstrukce daňového přiznání k dani z přidané hodnoty je zcela odlišná od konstrukce výpočtu daňové povinnosti k dani z příjmů právnických osob. Stěžovatel proto dovodil, že správce daně aplikoval pomůcku ledabyle a v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 29/2006 - 108. Navíc se stěžovatel domníval, že pokud měl správce daně před nabytím právní moci platebního výměru k dispozici účetní závěrku stěžovatele, „*nic mu nebránilo v jeho využití pro stanovení daně, tak aby bylo naplněno základního cíle daňového přiznání, tzn. správného a úplného zjištění daňové povinnosti.*"

IV.

11. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

12. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost není důvodná.

14. Stěžovatel v kasační stížnosti nepolemizoval s vyměřením daně podle pomůcek, resp. již netvrdil, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 44 odst. 1 daňového řádu.

15. Nejvyšší správní soud proto pouze stručně k rozsahu přezkumu připomíná, že směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán toliko dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně (§

50 odst. 5 daňového řádu). Judikatura dovodila, že v odvolacím či následném soudním řízení je k námitce daňového subjektu potřeba nad rámec zákonných předpokladů podle § 44 odst. 1 tohoto zákona zkoumat i jiné podmínky, jako je např. samotná existence daňové povinnosti či možnost vůbec stanovit daň podle pomůcek (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2005, čj. 1 Afs 62/2004 - 68, č. 610/2005 Sb. NSS). Tato judikatura směřovala zásadně k základním předpokladům pro stanovení daně podle pomůcek a k pouze elementárním nárokům na jejich užití. Z § 46 odst. 3 daňového řádu vyplývá také povinnost správce daně přihlédnout ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt. Stěžovatel tak po stanovení daně podle pomůcek neztratil možnost polemizovat nad výší daňové povinnosti, ale tato možnost mu byla zachována pouze v omezeném rozsahu.

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku směřující proti konkrétnímu výběru pomůcky správcem daně. Stěžovateli lze přisvědčit, že daň musí být i na základě pomůcek stanovena přiměřeně spolehlivě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu by mělo použití pomůcek vést ke kvalifikovanému odhadu správné výše daně, tedy usilovat o to, aby se výsledná daň pokud možno co nejvíce blížila realitě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, čj. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS). Z tohoto pohledu nelze za pomůcku považovat např. metodu, která by odporovala základním zásadám logického myšlení. Správce daně má široký prostor ke správnímu uvážení, jaké pomůcky zvolí a jakým způsobem je bude uplatňovat. Každé správní uvážení má však v právním státě své meze, přičemž správní soudy jsou povolány k přezkumu, zda správní orgán tyto meze nepřekročil a správní uvážení nezneužil. V tomto duchu je třeba interpretovat i § 50 odst. 5 daňového řádu. Odvolací orgán ani správní soudy nejsou oprávněny přezkoumávat volbu a použití pomůcek správcem daně, pokud se pohyboval v mezích jemu svěřené správní úvahy, tedy pokud nepoužil zcela zjevně nesprávný či nelogický postup při stanovení daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 1356/2007 Sb. NSS, a dále odkazovaná judikatura).

17. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by správce daně při volbě metody stanovení daně vybočil z mezí správního uvážení nebo je zneužil. Pokud stěžovatel naznačil, že mezi samotnou konstrukcí daně z přidané hodnoty a daně z příjmů neexistuje přímá souvislost, Nejvyšší správní soud mu přitakal. Ze správního spisu však vyplynulo, že správce daně při stanovení daně z příjmů právnických osob podle pomůcek vyšel z údajů vyplývajících z daňového přiznání stěžovatele k dani z přidané hodnoty, tj. nikoliv ze samotného výpočtu či základu daně z přidané hodnoty. Při výrazném zjednodušení problematiky daně z přidané hodnoty lze přitom konstatovat, že uskutečněná plnění svým způsobem představují „příjmy“ a přijatá plnění „výdaje“. Závěr o jisté souvislosti mezi daní z příjmů a daní z přidané hodnoty nepřímo vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 68/2006 - 75. V něm soud přisvědčil postupu správce daně, který po daňovém subjektu požadoval, aby prokázal konkrétní důvody rozdílů mezi souhrnem přijatých zdanitelných plnění vykázaných v přiznání k dani z přidané hodnoty a uplatněnými daňovými výdaji při stanovení daně z příjmů právnických osob. Odlišná hmotněprávní úprava daně z přidané hodnoty a daně z příjmů může být zcela zjevně příčinou toho, že se celá řada výdajů daňově uznatelných u daně z příjmů právnických osob neprojeví u daně z přidané hodnoty. Přestože je však nepochybné, že se pojmy uskutečněná a přijatá zdanitelná plnění v plné míře nekryjí s

pojmy výdaje a příjmy, ani pomůcky nelze chápat jako důkazy. V případě stanovení daně podle pomůcek jde z podstaty tohoto institutu pouze o přibližný odhad základu a výše daně. Soud je pak navíc oprávněn přezkoumávat volbu a použití pomůcek správcem daně pouze v rozsahu, zda se správce daně pohyboval v mezích jemu svěřené správní úvahy. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uzavřel, že postup správce daně, který základ daně z příjmů odvodil od rozdílu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění k dani z přidané hodnoty, nepovažoval za zcela zjevně nelogický.

18. V návaznosti na předchozí argumentaci Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky, jimiž stěžovatel poukazoval na pomůcky, které se mu jevily vhodnějšími pro stanovení daně z příjmů právnické osoby. Nadto stěžovatel uplatnil návrh na volbu jiné pomůcky teprve v řízení o kasační stížnosti. Na předchozí argumentaci lze odkázat i ve vypořádání požadavku stěžovatele, aby se i s ohledem na rozsudek čj. 2 Afs 29/2006 - 108 daň stanovená na základě pomůcky co nejvíce přibližovala realitě. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud krajský soud, jakkoliv stručně, konstatoval logickou souvislost mezi daní z příjmů a daní z přidané hodnoty, dostál tím své povinnosti při přezkumu rozhodnutí žalovaného, resp. platebního výměru správce daně. Odvolacímu orgánu nelze vytýkat, že se touto problematikou nezabýval, neboť stěžovatel odpovídající námitku v odvolání neuplatnil.

19. Dále se Nejvyšší správní soud ztotožnil se názorem krajského soudu, který ve vztahu k námitkám stěžovatele ohledně výhod daňového subjektu dle § 46 odst. 3 daňového řádu aplikoval na posuzovaný případ závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 249/2004 Sb. NSS. Podle něj mj. „*...(s)těžovateli ale nelze přisvědčit v tom, že výhodou, ke které mělo být v jeho případě přihlédnuto, je uznání prokázaných výdajů. Uznání výdajů by bylo užitím dokazování současně s pomůckami. Za situace, kdy daň není stanovena dokazováním, tedy kdy není vycházeno z prokázaných příjmů a výdajů (§ 23 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů), nelze doklady o výdajích považovat ani za pomůcky (§ 31 odst. 6 daňového řádu), ani je hodnotit jako výhodu pro daňový subjekt (§ 46 odst. 3 daňového řádu). K tomu nesměřují ani důvody citovaného nálezu Ústavního soudu [*sp. zn. IV. ÚS 179/01 - pozn. Nejvyššího správního soudu*], který sice rovněž uvádí, že má být přihlíženo k určitým přiměřeným výdajům, ale takový postup podle názoru Nejvyššího správního soudu nepřichází v úvahu tam, kde v rámci stanovení daně podle pomůcek je vycházeno jak z příjmů, tak i z výdajů srovnávaného subjektu.*“. Výdaje daňového subjektu by tedy bylo možné považovat za výhody ve smyslu § 46 odst. 3 daňového řádu pouze v případě, že správce daně při stanovení daně podle pomůcek před zohledněním „jiných výhod“ vycházel pouze z příjmů a nezohlednil žádné výdaje. Tento závěr nepřímo vyplývá i ze samotného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 179/01, ve kterém bylo vysloveno: „*(s)tanoví-li tedy správce daně podle ust. § 31 odst. 5 daňového řádu daňovou povinnost, musí stanovit, byť pomocí pomůcek, nejen příjmy, ale i přiměřené výdaje, a s ohledem na cit. ust. § 46 odst. 3 daňového řádu musí přihlédnout i k dalším okolnostem, z nichž plynou výhody pro daňový subjekt, a to i když nebyly tímto uplatněny. Takovými dalšími výhodami, kromě již zmíněných přiměřených výdajů, je zohlednění...*“ Jelikož v nyní posuzované věci správce daně zohlednil při stanovení daně v alespoň základní míře také náklady daňového subjektu (srov. bod 17 tohoto rozsudku), Nejvyšší správní soud uzavřel, že právní závěr rozsudku č. 249/2004 Sb. NSS je použitelný i na případ stěžovatele. Pokud navíc stěžovatel namítl, že v

tomto rozhodnutí nebyla řešena problematika relevantní pro posuzovanou věc, nenabídl Nejvyššímu správnímu soudu jakékoliv konkrétní argumenty.

20. Vytkl-li stěžovatel správci daně, že měl zohlednit i další okolnosti přinášející stěžovateli výhody, Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že správce daně není povinen tyto okolnosti sám vyhledávat. Takto se ostatně vyslovil i zdejší soud v rozsudku č. 249/2004 Sb. NSS. V nyní posuzované věci ze spisů nevyplynulo, že by správce daně takové okolnosti v příslušném daňovém řízení zjistil. Navíc Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel nepoukázal na žádné konkrétní výhody (vyjma výdajů), které by mu měly podle jeho názoru svědčit, a to ani v odvolání ani v žalobě. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správce daně i z pohledu naplnění zákonného požadavku podle § 46 odst. 3 daňového řádu. Byť se k této otázce vyjádřil pouze stručně, splnil tím svoji povinnost přezkoumat platební výměr správce daně z hlediska zákonných podmínek ve smyslu § 50 odst. 5 uvedeného zákona.

21. Konečně Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku týkající se předložené účetní závěrky. Podstatou tohoto tvrzení bylo, že pokud stěžovatel předložil správci daně před nabytím právní moci platebního výměru daňové přiznání spolu s účetní závěrkou, měl správce daně stanovit daň na základě těchto dokladů. Nejvyšší správní soud ovšem připomíná, že stěžovatel podal daňové přiznání s odvoláním proti platebnímu výměru, tedy po lhůtě stanovené správcem daně ve výzvě k podání daňového přiznání podle § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však v takovém případě nemůže daňové přiznání vyvolat žádné právní účinky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, čj. 7 Afs 93/2004 - 74). Není tedy podstatné, zda k podání daňového přiznání došlo ještě v době před nabytím právní moci platebního výměru. V návaznosti na tento závěr je ve vztahu k účetní závěrce třeba připomenout, že pokud daňový subjekt ve lhůtě stanovené správcem daně nepodá daňové přiznání, je stanovení daňové povinnosti dokazováním pojmově vyloučeno a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně a daň, neboť daňový subjekt v takovém případě nemá co prokazovat a správce daně případně co vyvracet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2005, čj. 1 Afs 62/2004 - 68, č. 610/2005 Sb. NSS). Zároveň nelze s ohledem na fázi, v níž stěžovatel předložil účetní závěrku, vytýkat správci daně, že ji nezohlednil při vyměření daně podle pomůcek.

22. Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že s ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

23. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

24. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisů žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu